

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A.**, bývajúcej v P., zastúpenej O., so sídlom v B., proti žalovanej **C., s.r.o.** so sídlom v P., zastúpenej JUDr. I., advokátom so sídlom v P., **o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Prešove pod sp. zn. 28 C 409/2005, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 15. apríla 2008 sp. zn. 5 Co 53/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 5. decembra 2007 č.k. 28 C 409/2005-103 určil, že výpoveď žalovanej z 31. augusta 2005 je neplatná a pracovný pomer žalobkyne a žalovanej trvá; nárok na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. V časti o zaplatenie trov konania vo veci neplatnosti výpovede nepriznal účastníkom náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že v júli 2005 sa uskutočnilo rokovanie žalovanej (zamestnávateľa) so zástupcami zamestnancov o hromadnom prepúšťaní zamestnancov (§ 73 Zákonníka práce). Následne žalovaná uzatvorila s dotknutými zamestnancami dohody o rozviazaní pracovného pomeru. Žalobkyňa ale k návrhu na uzavretie tejto dohody nepristúpila. Žalovaná jej preto dala výpoveď, ktorú súd nepovažoval za výpoveď v rámci hromadného prepúšťania, ale za individuálne danú výpoveď v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Zamestnávateľ, ktorý postupoval podľa tohto ustanovenia, mal podľa názoru súdu výpoveď prerokovať so zástupcami zamestnancov; to však žalovaná neurobila. Pokiaľ vo výpovedi uviedla, že prerokovala výpoveď s radou zamestnancov O. a Úradom práce, toto prerokovanie sa týkalo hromadného prepúšťania v zmysle § 73 Zákonníka práce, a nie individuálnej výpovede danej

žalobkyni podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Predmetná výpoveď je preto neplatná (§ 74 Zákonníka práce).

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Prešove rozsudkom z 15. apríla 2008 sp. zn. 5 Co 53/2008 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil v jeho napadnutej časti (t. j. okrem vylúčenia nároku na náhradu mzdy na samostatné konanie). Účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, ktorými mal preukázať, že žalobkyni bola daná výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Išlo o individuálnu výpoveď danú v čase hromadného prepúšťania, v ktorej bola osoba zamestnanca (žalobkyne) jednoznačne individualizovaná. Žalovaná vo vzťahu k žalobkyni uplatnila iný výpovedný dôvod (§ 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce), ako v prípade hromadne prepúšťaných zamestnancov (§ 73 Zákonníka práce). Odvolací súd zdôraznil, že iné sú podmienky stanovené pre zamestnávateľa v prípade hromadného prepúšťania a iné podmienky v prípade výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. V prípade výpovede danej žalobkyni bolo potrebné splniť podmienky podľa § 74 Zákonníka práce; žalovaná ju ale vopred neprerokovala so zástupcami zamestnancov (zamestnaneckou radou), preto je táto výpoveď neplatná. Na adresu žalovanej odvolací súd dodal, že nemôže obstať jej odvolacia námietka o tom, že v rámci dodržania podmienok hromadného prepúšťania boli dodržané aj podmienky individuálnej výpovede vo vzťahu k žalobkyni. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že 27. júla 2005 došlo k prerokovaniu „týchto organizačných podmienok“ so zástupcami O., a že tým bola prerokovaná aj výpoveď daná žalobkyni v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, súd sa s jej názorom nestotožnil. Ako vysvetlil, v uvedený deň boli prerokované len organizačné zmeny uskutočňované žalovanou nie vo vzťahu k žalobkyni, ale k iným zamestnancom. Žalovaná nepredložila súdu dôkaz o tom, že by konkrétne vo vzťahu k žalobkyni bola výpoveď prerokovaná so zástupcami zamestnancov (zamestnaneckou radou); žalovaná to napokon ani netvrdila. Odvolací súd z uvedených dôvodov odvolaním napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 O.s.p. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil poukazom na ustanovenia § 224 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním, v ktorom uviedla, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a voči nej bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces. K tomu malo zo strany odvolacieho súdu dôjsť tým, že odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok z iného právneho dôvodu ako súd

prvého stupňa. Prvostupňový súd považoval predmetnú výpoveď za danú individuálne, nie v rámci hromadného prepúšťania, odvolací súd ju ale považoval za výpoveď danú v rámci hromadného prepúšťania. Napadnutý rozsudok sa teda odchyľil od právneho hodnotenia prvostupňového súdu a žalovanej nebolo umožnené sa k tomuto novému právnomu hodnoteniu relevantne vyjadriť. Ďalej uviedla, že rozhodnutia oboch súdov vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), predovšetkým zo záveru, že výpoveď z pracovného pomeru žalobkyne je neplatná, lebo nebola prerokovaná so zástupcami zamestnancov podľa § 74 Zákonníka práce. Žalovaná zdôraznila, že hromadné prepúšťanie zamestnancov bolo prerokované so zamestnaneckou radou, ako aj so zástupcami odborov. Tak zamestnanecká rada, ako aj zástupcovia odborov mali k dispozícii nielen celkový počet dotknutých zamestnancov, ale aj ich menný zoznam. Nie je pravda, že žalovaná nikdy netvrdila splnenie podmienok uvedených v § 73 a § 74 Zákonníka práce. Zo Zákonníka práce ani z doterajšej judikatúry nevyplýva, že by k prerokovaniu hromadného prepúšťania a prerokovaniu výpovede danej zamestnankyni v rámci hromadného prepúšťania nemohlo dôjsť naraz, na jednom stretnutí so zástupcami zamestnancov. Podľa názoru žalovanej nie je napadnutý rozsudok dostatočne preskúmateľný (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolaciemu súdu vytkla, že v napadnutom rozsudku neodôvodnil, z akých dôkazov vychádzal pri zaujímaní záveru, že žalovaná neprerokovala výpoveď danú žalobkyne so zástupcami zamestnancov. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru, že 27. júla 2005 boli prerokované organizačné zmeny vo vzťahu k iným zamestnancom, nie však k žalobkyne. V uvedený deň, ako to dosvedčil aj svedok I., bol so zamestnaneckou radou a zástupcami odborov prerokovaný postup zamestnávateľa pri hromadnom prepúšťaní, a to vrátane pripojeného menného zoznamu dotknutých zamestnancov. Zamestnávateľ tu oboznámil, že zamestnancom bude navrhnutá dohoda o skončení pracovného pomeru a vyplatené odstupné, ak však návrh odmietnu, bude im daná výpoveď. Tento postup zvolil voči všetkým zamestnancom, s ktorými sa končil pracovný pomer, vrátane žalobkyne (na tom nič nemení, že žalobkyňa odmietla uzatvoriť dohodu o skončení pracovného pomeru). Týmto prerokovaním bol naplnený účel § 74 Zákonníka práce. Žalovaná so zreteľom na ňou tvrdené nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu dospela k záveru, že v jej prípade bolo porušené právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces (v súvislosti s tým poukázala na niektoré nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, napríklad II. ÚS 44/03, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Zo všetkých uvedených dôvodov žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalovaná mala v rámci celého konania možnosť uplatňovať všetky svoje procesné práva, preto nie je opodstatnená jej námietka o odňatí možnosti pred súdom konať. Podľa názoru žalobkyne je tento dovolací dôvod použitý účelovo. K časti dovolania, v ktorej žalovaná namietala porušenie práva na riadne odôvodnenie, žalobkyňa uviedla, že prípustným predmetom dovolania je len právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu; samo odôvodnenie nemôže byť predmetom dovolania. Podľa jej názoru nie je dovolanie žalovanej prípustné a ani dôvodné. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vychádza zo správne zisteného skutkového stavu veci, ktorý súd pri svojom rozhodovaní správne právne posúdil. Vo vzťahu k otázke právneho posúdenia prejednávanej veci žalobkyňa zdôraznila, že (aj) keď sa pracovný pomer končí individuálnou výpoveďou v rámci hromadného prepúšťania, pri ktorom je zamestnávateľ povinný splniť mnohé povinnosti podľa § 73 Zákonníka práce, stále mu zostáva povinnosť splniť všetky hmotnoprávne podmienky platnosti individuálne danej výpovede (jednou z nich je prerokovanie výpovede so zástupcami zamestnancov podľa § 74 Zákonníka práce). Tieto dve rozdielne povinnosti nie je možné zamieňať. Povinnosť zamestnávateľa prerokovať so zástupcami zamestnancov organizačnú zmenu – hromadné prepúšťanie a opatrenia umožňujúce predísť hromadnému prepúšťaniu (§ 73 Zákonníka práce) nie je možné zamieňať s povinnosťou zamestnávateľa prerokovať individuálnu výpoveď dávanú konkrétnemu zamestnancovi, teda výpoveď individualizovanú aj menom a priezviskom zamestnanca (§ 74 Zákonníka práce). Zdôraznila, že prerokovanie organizačnej zmeny podľa § 73 Zákonníka práce nenahrádza prerokovanie individuálne určenej výpovede podľa § 74 Zákonníka práce. Odvolací súd preto dospel k správne mu záveru, že napriek prebiehajúcemu procesu hromadného prepúšťania musela byť predmetná výpoveď prerokovaná podľa § 74 Zákonníka práce. Žalovaná počas celého konania tvrdila, že splnenie povinností podľa § 73 Zákonníka práce postačuje k platnosti výpovede, a prerokovanie výpovede podľa § 74 Zákonníka práce považovala len za zbytočnú duplicitu. Počas celého konania nepredložila ani menný zoznam prepúšťaných zamestnancov, na ktorý sa teraz účelovo odvoláva. Žalobkyňa nemusela dokazovať neexistenciu menného zoznamu; jeho existenciu mala preukázať žalovaná. Zástupcovia zamestnancov na stretnutí 27. júla 2005, na ktorom podľa tvrdenia žalovanej došlo k prerokovaniu hromadného prepúšťania, nemali k dispozícii výpoveď, ani menný zoznam, a teda logicky mohli vziať na vedomie len zámer žalovanej skončiť pracovný pomer s 25 až 30 zamestnancami. Na tomto stretnutí v žiadnom prípade nedošlo k prerokovaniu výpovede danej žalobkyne ako individuálne určeného právneho úkonu (§ 74 ods. 1 Zákonníka

práce). Vzhľadom na vyššie uvedené žalobkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, (len vtedy) pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z vyššie uvedených ustanovení, lebo napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie žalovanej mohlo byť procesne prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Uvedené ustanovenie nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania; ak je konanie postihnuté niektorou z väd

vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovoľateľke odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalovanej realizáciu jej procesných práv.

Dovoľateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Porušenie práva na spravodlivý súdny proces sa v dovolaní na prvom mieste vyvodzuje z toho, že odvolací súd (podľa názoru žalovanej neprípustne) potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Žalovaná v tejto súvislosti uviedla, že „prvostupňový súd považoval výpoveď žalobkyne za neplatnú, pretože išlo o výpoveď, ktorá nebola podľa súdu daná v rámci hromadného prepúšťania, kým odvolací súd ju považoval za výpoveď danú v rámci hromadného prepúšťania“. Zo spisu je však zrejmé, že okresný aj krajský súd vychádzali zhodne zo záveru, že: a/ v danom prípade išlo o individuálnu výpoveď v zmysle § 63 ods. 1 Zákonníka práce, b/ táto výpoveď mala byť prerokovaná so zástupcami zamestnancov podľa § 74 Zákonníka práce, c/ k jej prerokovaniu podľa tohto ustanovenia nedošlo, a preto je výpoveď neplatná. Vzhľadom na to uvedená námietka žalovanej nemá oporu v spise.

Pokiaľ žalovaná namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O.s.p. znamená porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (viď II. ÚS 261/06). To však neznačí, že by vždy zároveň platil aj opak. Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú prípady porušenia práva na súdnu ochranu a jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich nožnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý predpokladá aj možnosť vzniku procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky uvedených pochybení upravuje tento procesný kódex aj

podmienky, za ktorých možno procesné nesprávnosti napraviť v dovolacom konaní. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania (viď § 237 O.s.p.); vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Aj niektorým ďalším vadám inej procesnej povahy majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam, avšak – na rozdiel od taxatívne vymenovaných procesných väd - (len) v tom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý možno uplatniť iba v takom dovolaní, ktoré je procesne prípustné (vada takejto povahy sama o sebe prípustnosť dovolania nezakladá).

Na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd (pre porovnanie viď aj IV. ÚS 238/07). Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 111/98 uverejnený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, v ktorom tento súd ako súd dovolací vyslovil názor, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci.

V nadväznosti na dovolacie námietky a tiež so zreteľom na právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky zaujaté v niektorých jeho nálezoch (viď napríklad II. ÚS 261/06) treba dodať, že je vždy vecou individuálneho posúdenia v každom jednotlivom prípade, aké dôsledky majú tie procesné nedostatky, ku ktorým došlo v občianskom súdnom konaní v postupe súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich nálezoch opakovanie zdôraznil, že v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky je súdnym orgánom ochrany ústavnosti a že táto právomoc mu umožňuje preskúmať aj rozhodnutie všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v Ústave Slovenskej republiky (viď II. ÚS 127/07). Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo

slobôd v súdnom konaní, vyjadruje vždy záver tohto orgánu ochrany ústavnosti o porušení základného práva alebo slobody v náleze konkretizovaným procesným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu v tej – ktorej individuálne určenej veci. Ak Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a akým právoplatným rozhodnutím sa porušili (viď bližšie § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov); ak pri tom Ústavný súd Slovenskej republiky právoplatné rozhodnutie súdu zruší a vec vráti na ďalšie konanie, je súd, ktorý vydal rozhodnutie, povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť s tým, že v tomto konaní je viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď bližšie § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov).

Keďže dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno výnimočne (len v osobitne zákonom stanovených prípadoch napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu – smeruje proti rozhodnutiu, ktoré už nadobudlo atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti (§ 159 ods. 1 O.s.p.), dochádza v dovolacom konaní v istom zmysle k stretu dvoch základných práv (resp. ústavných princípov). Ide jednak o právo na spravodlivý súdny proces (tiež v nadväznosti na požiadavku odôvodnenia rozhodnutia súdu v súlade s § 157 ods. 1 a 2 O.s.p.), jednak o zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vzhľadom na princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý do určitej miery obmedzuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, treba rozhodujúce otázky v dovolacom konaní posúdiť aj z pohľadu vzájomného vzťahu oboch týchto ustanovení. Daná procesná situácia musí byť totiž vyriešená z pohľadu oboch dotknutých ústavných článkov tak, aby boli zachované označené ústavné práva (porovnaj I. ÚS 252/05).

V prejednávanej veci preto Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol brať na zreteľ len žalovanou zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo dovolateľkou namietaný nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského

súdu nevykazoval znaky odňatia možnosti žalovanej konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Zo spisu totiž vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Právne závery vysvetlil (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Dovolateľka ďalej súdom nižších stupňov vytyka, že vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili (v tomto smere namieta, že ničím nebolo vyvrátená výpoveď svedka I. a o predložení menného zoznamu prepúšťaných zamestnancov a o prerokovaní výpovede danej žalobkyni). Nesprávnym hodnotením dôkazov ale súd nezakladá procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. Obdobne pokiaľ dovolateľka namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, ide o námietku, ktorá ani len nepoukazuje na procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. Táto námietka by mohla byť zohľadnená len ak by bolo jej dovolanie procesne prípustné. K jej argumentom, ktoré by bolo možné podriaadiť pod námietku tzv. inej procesnej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd uvádza, že takáto vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama o sebe by ale nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

K námietke dovolateľky, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym

posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (vid' napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia dovolateľky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení boli prípadne aj opodstatnené, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie žalovanej podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovanej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy

dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. decembra 2008

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková